

บทบรรณาธิการ

แพทยศาสตร์บัณฑิต

ในระหว่างวันที่ ๒๒ ถึง ๒๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๓ คณะแพทยศาสตร์ได้จัดให้มีการสัมมนาเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาแพทยศาสตร์ของคณะ โดยมีคณาจารย์ ศิษย์เก่าส่วนหนึ่ง และนิสิตปัจจุบันปีที่ ๕ ร่วมการสัมมนา ทั้งในการประชุมกลุ่ม และการประชุมใหญ่ได้มีการพิจารณาถึงข้อมูลต่างๆ ที่มีวัตถุประสงค์ เช่น ความต้องการของสังคม แรงดันทางด้านวิชาการ ปัญหาส่วนบุคคล และนโยบายระดับชาติ เป็นต้น เมื่อได้วิเคราะห์และวิจารณ์ในแง่ต่างๆ แล้ว ได้ลงมติว่าแพทยศาสตร์บัณฑิต เมื่อจบจากคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ควรจะเป็น Undifferentiated doctor ซึ่งมีความรู้เกี่ยวกับเวชศาสตร์ชุมชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชนบท และสามารถที่จะรับการฝึกอบรมต่อไปเป็นแพทย์ชนิดต่างๆ ได้

แพทย์ดังกล่าวนี้ควรมีลักษณะดังนี้ คือ

๑. จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างหน้าที่ ความเจริญของมนุษย์ ตลอดจนความผิดปกติ ผลและปัจจัยต่างๆ ที่สำคัญอันเป็นสาเหตุ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่พบในประเทศไทย

๒. จะต้องมีความสามารถที่จะซักถามประวัติ และตรวจร่างกายผู้ป่วยโดยถี่ถ้วนและแม่นยำ มีความสามารถในการใช้อุปกรณ์การตรวจ และรู้วิธีการตรวจทางห้องปฏิบัติการขั้นมาตรฐาน ตลอดจนการแปลผล

๓. จะต้องมีความรู้เกี่ยวกับพยาธิวิทยา การวินิจฉัยโรค และรู้หลักของการรักษาโรค

๔. จะต้องมีความรู้และเข้าใจความสัมพันธ์ของปัญหา การแพทย์ และอนามัยต่อสิ่งแวดล้อม ชุมชน และสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชนบท

๕. จะต้องมีความสามารถพอที่จะได้รับการอบรมต่อไป เพื่อเป็นแพทย์ในสาขาต่าง ๆ ได้

๖. จะต้องมีความเข้าใจว่าวิชาแพทยศาสตร์ เป็นวิชาที่จะต้องเรียนติดต่อกันตลอดชีวิต และถือเป็นหน้าที่ที่จะต้องอุทิศสติปัญญา ความสามารถ ส่งเสริมความก้าวหน้าของวิชาแพทยศาสตร์ตราบเท่าที่ยังปฏิบัติหน้าที่อยู่

๗. จะต้องมีความรู้และความสามารถหาข้อยุติของปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยการให้เหตุผล

๘. จะต้องมีความรู้และจรรยาบรรณสูง โดยเน้นหนักในด้านจรรยาบรรณ ความรับผิดชอบ ความเสียสละ ต่อครอบครัวผู้ป่วย สังคม ประเทศชาติ และมนุษยชาติ

๙. จะต้องเป็นผู้มีการศึกษารอบรู้ในศิลปวิทยาการต่าง ๆ พอที่จะปฏิบัติตนเป็นผู้มีการศึกษาดี

ในขั้นต่อไปคณะจำเป็นต้องหาทางดำเนินการ ให้การศึกษาแพทยศาสตร์ของคณะดำเนินไป เพื่อให้บรรลุถึงวัตถุประสงค์ดังกล่าวนี้ โดยจะต้องจัดหลักสูตร

การศึกษา กิจกรรมนอกหลักสูตร วิธีการสอน ตลอดจนการทดสอบและอื่น ๆ

จากการสัมมนาครั้งนี้ มีข้อนำสังเกตอยู่อย่างหนึ่งคือ ปัญหาความต้องการของสังคม กับมาตรฐานของแพทย์ เป็นที่แน่นอนว่าสังคมไทย ในปัจจุบันขาดแคลนแพทย์อย่างมาก โดยเฉพาะในชนบท และแพทย์ที่จะต้องทำงานในชนบทนั้น อาจให้บริการ การรักษาตามที่ต้องการขั้นเร่งด่วนในขณะนี้ได้โดยไม่จำเป็นต้องมีพื้นฐานความรู้ลึกซึ้งมากนัก จึงเกิดปัญหาว่า เราควรตัดแปลงและลดมาตรฐานการศึกษาแพทย์ลง ลดความรู้ขั้นพื้นฐานลง เพื่อเพิ่มความรู้ความสามารถด้านที่ใช้งานจริง ๆ และเพิ่มปริมาณแพทย์ให้พอกับความต้องการของสังคมหรือไม่ ที่ประชุมสัมมนาได้มีความเห็นชัดเจนว่า ในขณะนี้ความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการแพทย์ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี มีมาก ระดับการแพทย์และการศึกษาแพทย์ในประเทศไทย ในปัจจุบัน อยู่ในขั้นที่พอจะเข้ามาตรฐานได้ ในการที่จะรักษาระดับดังกล่าวนี้ไว้ จำเป็นต้องมีครูแพทย์ แพทย์เฉพาะทาง และนักวิจัยด้วย คณะแพทย-

ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ควร
จะรักษามาตรฐานไว้ โดยผลิตแพทย์ที่มี
ความรู้ความสามารถ เข้าชั้นที่สี่ และ
สามารถรับการฝึกอบรมต่อไป เพื่อเป็น
แพทย์ชนิดต่างๆ ทั้งแพทย์ทั่วไป แพทย์

เฉพาะทาง อนามัย ครูแพทย์นักวิจัย และ
อื่นๆ ไม่เป็นการสมควรที่จะแก้ปัญหานี้
แค่นผู้ให้บริการทางการแพทย์ โดยการ
ลดมาตรฐานของการศึกษาแพทย์ลง

จรัส สุวรรณเวลา

